

stabil állapot, ezért a magunkfajták hamvas vénségükkel addig élősködnek a látszatokból, míg el nem fogy az erejük. Mi mindig magunkra szorulunk, magányosak vagyunk, és felélt életünket nincs, aki jóváírja. Ma még engem is a holnap energiái hajtának, de már vénségem vérét szívom. Nincs tovább, tudom. Egészségem készletei elfogynek, napjaim letelnek. Mégis megérte, s ha egyszer legyőztem az ördögöt, máskor is legyőzhetem. Isten pedig mindig megbocsát. Kiszálltam végre magamból, a csíra öntudatra ébredt, képes lesz szeretni.

OLÁH ANDRÁS

kivétel

*torkomban érzem a rendhagyó igék dühét
pedig azt hittem folytatásod leszek
s hogy maradunk kivételek
de képtelenség téged megtartani
cigarettd illékony füstje körbeússza
a mélyrétegek kristályhibáit
nyűgösen nyikkan a szék
ahogy az ölembé kucorodsz
— leáztatott bélyegek vagyunk
üresen tátognak bennünk a szavak
s ahogy kidöntött fa törzsén hever a beteg nyár
és átadja kihűlt üdvözlését
úgy holnap tőled is védelmi pénzt
kér majd a megvakult emlékezet*

belenőve a csöndbe

*szökőár pusztított
a romokon szerelmet szerelnek
reménytelen szeretők
a sóhajok megtelnek szavakkal
mint a penész-dohos kórházi mosdófülkék
álmait bontja az est — belenövünk a csöndbe —
jó itt kölcsönben élni veled
ahol már a halál sem mer a szemünkbe nézni*